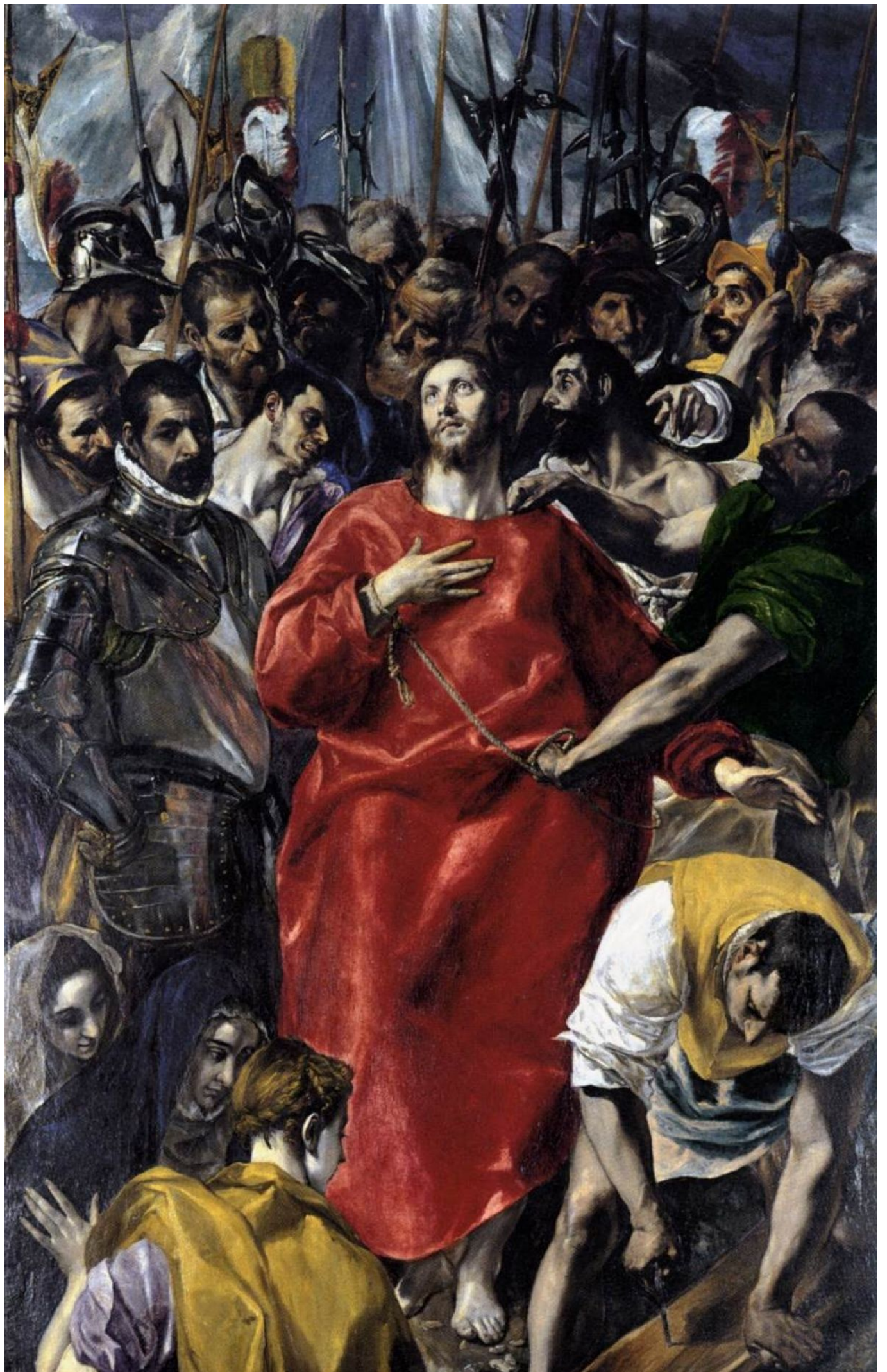

Το παράπονο του Ιησού (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Όλοι γνωρίζουμε ότι ο Θεός μας είναι μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός. Μας έχει διδάξει να συγχωρούμε τους άλλους, όπως και ο ίδιος πράττει, «εβδομηκοντάκις επτά» (Ματθ. ιη 22). Δεν οργίζεται για τις καθημερινές μας αμαρτίες, αλλά θλίβεται για τις πτώσεις μας και με πατρική αγάπη περιμένει τη μετάνοια και επιστροφή μας. Μας αγαπάει αληθινά και η αγάπη του αυτή πολλές φορές μετατρέπεται σε παιδαγωγία, σε τρόπους συμπεριφοράς που δεν μας αρέσουν, αλλά επιβάλλονται για τη σωτηρία μας. Σε κανέναν ασθενή δεν αρέσουν τα φάρμακα που του δίνει ο γιατρός, αλλά τα παίρνει για να θεραπευθεί και να σωθεί. Αλλοίμονο, όμως σε εμάς! Εκμεταλλευόμαστε τη μακροθυμία του Θεού μας και λησμονούμε τις ευεργεσίες Του προς εμάς.

Είμαστε ανάξιοι της αγάπης Του και συμπεριφερόμαστε με αχαριστία, η οποία δείχνει πονηράδα και ως εκ τούτου τη βδελύσσεται ο Θεός μας. Γι' αυτή την αχαριστία μας παραπονιέται κι όλας Εκείνος, όπως παραπονέθηκε για την επιστροφή προς απόδοση ευχαριστίας για τη θεραπεία του ενός μόνο από τους δέκα λεπρούς λέγοντας; «Ουχί οι δέκα εκαθαρίσθησαν, οι δε εννέα που;» (Λουκ. ιζ 17). Το παράπονο του Χριστού μας για την αχαριστία μας το βλέπουμε αποτυπωμένο στο 12ο Αντίφωνο της Μεγάλης Πέμπτης:

«Τάδε λέγει Κύριος τοις Ιουδαίοις· Λαός μου, τι εποίησά σοι η τι σοι παρηνώχλησα; τους τυφλούς σου εφώτισα, τους λεπρούς σου εκαθάρισα, άνδρα όντα επί κλίνης ηνωρθωσάμην. Λαός μου, τι εποίησά σοι, και τι μοι ανταπέδωκας; Αντί του μάννα χολήν• αντί του ύδατος όξος· αντί του αγαπάν με σταυρώ με προσηλώσατε. Ουκέτι στέγω λοιπόν· καλέσω μου τα έθνη κακείνα με δοξάσουσι συν τω Πατρί και τω Πνεύματι· καγώ αυτοίς δωρήσομαι ζωήν την αιώνιον».

Στο αντίφωνο αυτό βλέπουμε τον Ιησού να διαλέγεται με τους Εβραίους. Έχοντας μέσα του μεγάλο πόνο ψυχής για τη σκληροκαρδία και την αχαριστία τους, τους ρωτάει: Λαέ μου, τι κακό σου έκανα και κατά τι σε στεναχώρησα; Δεν χάρισα το φως στους τυφλούς σου; Δεν καθάρισα τους λεπρούς σου; Δεν σήκωσα παράλυτο άνδρα από το κρεβάτι; Τι σου έκανα, ώστε να δικαιολογείται η αχάριστη συμπεριφορά σου; Όταν ήσουν στην έρημο περιπλανώμενος, εγώ σε χόρτασα με το μάννα, και όταν διψούσες, εγώ σε πότισα με δροσερό νερό από τη σκληρή πέτρα. Και τώρα τι κάνεις εσύ για Εμένα; Μου έδωσες χολή και ξύδι. Και αντί να μου δείξεις ευγνωμοσύνη και αγάπη, με σταύρωσες. Μην παίζεις, όμως, με την ανοχή και τη μακροθυμία μου. Δεν σε υποφέρω άλλο! Σ' όλα τα πράγματα υπάρχουν όρια, όπως και στη δική μου αντοχή. Δεν σε ανέχομαι πια. Σε αρνούμαι. Και στη θέση σου θα καλέσω σαν περιούσιο λαό μου πάντα τα έθνη, τα οποία θα με δεχτούν ως Μεσσία τους, θα με πιστέψουν και θε με δοξάσουν μαζί με τον Πατέρα μου και το Άγιο Πνεύμα. Και σ' αυτούς θα χαρίσω την αιώνια ζωή της θείας βασιλείας μου.

Είναι φοβερό πράγμα να αρνηθεί ο Πλάστης το πλάσμα του! Η άπειρη αγαθοδωρία του, δυστυχώς, κάποτε στερεύει, αλλά μόνο μπροστά στο πείσμα, στη σκληροκαρδία και στην αχαριστία του πλάσματος. Η θεία αγαθοσύνη συστέλλεται, όταν ο άνθρωπος χάσει τον ανθρωπισμό του, όταν ομοιωθεί με τα ανόητα κτήνη, όταν ο σπόρος της πίστεως δεν βλαστήσει στο έδαφος της ψυχής του, όταν πεισματικά υποδουλωθεί στην αμαρτία, οπότε αυτός μοιάζει με το ξερό κλαδί, που το κόβουν οι άνθρωποι και το ρίχνουν στη φωτιά, για να καεί. **Η κόλαση δεν είναι ο τόπος που μας βάζει η θεία αγάπη, αλλά είναι η φυσική κατάληξη του πλάσματος, που αρνήθηκε εκούσια το Θεό.**